

KAPITEL 1

KAPTENENS DOTTER

*”Där byggdes ett skepp uti Norden;
Albertina, så var det skeppets namn.”*

Alla har hört visan, förstås, men bara jag vet att den handlar om ett verkligt skepp. Och det beror på att jag är den enda överlevande från barken Albertina.

Du vet kanske inte vad en bark är. Det är inte konstigt. Det går inga barkar på havet längre, men en gång var barkar de största och ståtligaste skepp som någonsin seglat på de sju haven. Du vet inte hur det känns att stå på däck och se fyra master

och tjugosex segel torna upp sig som vita slott över en. Det vet jag, för när jag var barn seglade jag, och jag kommer aldrig att glömma det, inte så länge jag lever och inte sedan heller.

Min pappa var sjökapten, och han hette Jeremias Albertsson. Du vet inte vem han var heller, men bland sjömännen i Göteborgs hamn kände alla till honom. Han hade seglat på de sju haven, varit i land i hamnar i alla världsdelar och upplevt allt som havet kan kasta mot en sjöman: stormar, jättevågor, osynliga undervattensklippor. Jag har inte träffat pappa på många år nu, men när jag blundar kan jag se honom: vita polisonger och mustascher, glittrande ögon, buskiga ögonbryn. Jag har inget fotografi, men det behöver jag inte.

Han var gammal när jag föddes, och nu hade han gått i land för gott. Min mamma dog i ett skeppsbrott när jag var två år. Hon hade varit i Amerika och hälsat på sin syster, som var svårt sjuk. Jag var hos faster Sofia. På hemvägen gick fartyget på grund och sjönk med man och allt. När pappa kom hem och fick veta vad som hade hänt, gick han i

land och gick aldrig till sjöss igen. Han hade en teckning av mamma, i en liten medaljong som han brukade bära i sin klockkedja. På bilden såg hon så allvarlig ut. Håret var stramt uppsatt bak i nacken, och klänningen var knäppt ända upp till halsen. Jag brukade titta på bilden och fråga pappa allt om mamma, tills jag nästan tyckte att jag mindes henne själv.

